

Selvbeundring men ogsaa (skjult bag denne) en knugende Fornemmelse af Tilbagegang.

Han blev siddende med den sidste Tegning foran sig og faldt i mørke Tanker. Han saa for sig sin lille Nybodersbagstue, hans Ungdomsaars nøgne Arbejdscelle, hvor han havde staaet og fløjtet muntert over sit Tegnebræt, skønt han mangan Gang knap havde haft Penge til Brød, — og der vaagnede i ham en Art Hjemve efter hine Usseldomsaar med deres ukuelige Livsmod, da Samvittighedens Trolde ikke om Natten nedrev, hvad han om Dagen havde faaet opbygget af sit Lykkeslot; da Modgangen kun var en Spore mere, fordi den forøgede det trodsige Velbehag ved at vide sig miskendt og forurettet, — hin Tid, da han trods Sult og Gæld og lappede Bukser hver Dag sov ind som en Konge og vaagnede som en Gud.

Nu til Morgen havde han igen taget fat paa Tegningerne; men den Beundring, han straks havde følt, tabte sig en Del ved en nøjere Prøvelse. Med den forøgede Indsigt, han havde vundet paa sin Rejse, var det ikke vanskeligt for ham at finde angribelige Punkter, ja ligefrem umulige Ting i dem, og denne Opdagelse gjorde ham efterhaanden nervøs. Hans Selvtillid, der i den sidste Tid havde faaet saa mange slemme Stød, blev her for Alvor rokket. Han havde siddet hjemme hele Dagen, mere og mere febrilsk i sin Iver for at ændre og forbedre. Der var tilsidst slet ingenting, der kunde staa for hans Kritik, og trods alle Anstrengelser lykkedes det ham ikke at komme paa en eneste virkelig god Ide. Den Tankernes Myrekryben i Hjernen og Fingerspidserne, han altid før havde følt, naar han sad over sine Papirer, udeblev ganske. For første Gang fik Af-